

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΣΑΡΛ ΖΕΝΙΩ

ΤΑ ΣΚΥΛΛΟΨΑΡΑ

Στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου τοῦ Στρατοδικείου ἐκείνη τὴν ἡμέρα καθόταν ἕνας λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ Γουσταῖος Φοντέλ τοῦ Ἀποικιακοῦ στρατοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ξανθός, γλωμὸς καὶ ντροπαλός, μὲ τὴ στρατιωτικὴν τοὺν στολή, εἶδνε τὴν ἐντύπωσιν μάλλον παιδιοῦ καλῆς οἰκογενείας, παρὰ σκληροῦ στρατιωτικοῦ. Κατηγορεῖτο γιὰ ἐγκλημα στυγερό, ποὺ εἶχε διαπράξει ἐπάνω στοῦ κατὰστροφῆς ἐνὸς περικοιτανεῖου κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ταξιδιοῦ πρὸς τὴ Γαλλία.

Ὁ προεδρεύων τοῦ Στρατοδικείου συνταγματάρχης ἐκάλεσε τὸν κατηγορούμενον νὰ ἐκθέσῃ τὴν πρᾶξιν του καὶ τὰ αἰτία. Καὶ ἰδοὺ τὴ διηγηθῇ ὁ λοχαγὸς Φοντέλ, μὲ φωνὴ βαθεῖα καὶ πένθιμη, τὴν ὁποία δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ :

« Γνωρίζετε, κυρίε συνταγματάρχα, ὅτι ἦμουν σὲ ὁμηρεσία στὴν Ταναναρίβη. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπὸ τὴν Τουλὼν εἶχα νυμφευθεῖ καὶ ἡ εὐτυχία μου ἐσυμπληρώθη ὅταν στὴ Μαγαδασκάρη ἀπόκτησα ἕνα ἀγοράκι... Ἀστυχῶς τὸ παιδάκι μας, στὸ δεύτερον τὸ χρόνον προσεβλήθη ἀπὸ τόσο ὀξεία ἐντερίτιδα, ὥστε οἱ γιατροὶ ὡς μόνη σωτηρία μὲ συνέβουλεύσαν νὰ γυρίσωμε στὴ Γαλλία.

« Ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ «Σαὶν Ντεν» μᾶς ἀπεμάκριναν ἀπὸ τὸ μεγάλο νησί μὲ τοὺς κόκκινους βάρους. Ἀνομιήσαμε στὴν κουλαστὴ, ἡ γυναίκα μου καὶ ἐγώ, ἐχόντες στὴ μέση τὸ παιδάκι μας, τοῦ ὁποίου τὰ ματάκια φαίνοντοσαν σάν νὰ μὴ θέλανε πειὰ ν' ἀντιχρῶσουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὅταν ἤρθε τὸ δειλινό, σκηώθηκα, καὶ πηγα στὴν ἄκρην τῆς πρὶννης, ρυθῆκα μέτρα ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μηχανικῶς ἐχάμωτας τὸ κατάρτι στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ἐκνιμάτιζε ἡ τρί-

Γόρφο στὸ πλοῖο πηδούσαν ἄγρια τὰ σκυλλόψαρα...

«Σημαία, σὺ ποὺ ἐκνιμάτιζες στὴς προκυματὲς τῶν Ζολιέτ, σὺ ποὺ τόσες φορὲς ἐνεψυχώθης ἀπὸ τὴν αἶθα τῆς Προβηγκίας, φέρε γρήγορα τὸ παιδάκι μας στὴν πατρίδα ! Ἐκεῖ θὰ σωθῇ.»

Τὴν ἄλλην μέρα, τὸ πρωῒ, ἀνομιπῶντας ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ πλοίου, εἶδα τὸν Ὀκεανὸ ἀκίνητο, σάν νὰ ἦταν ἀπὸ ἀναλινὸ μολύβι, ν' ἀφρίζῃ ἄξαφνα σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου κάποιος ναύτης τοῦ πλοίου εἶχε ρίξει ἕνα κομμάτι ξύλου. Ἐνα πελώριο σῶμα μὲ ἀσπὴ κοιλιά, καὶ τρομερὲς σιαγόνες, ἦταν τὸ πᾶν ποὺ εἶδα. Τὸ ξύλο χάθηκε μέσα στὸ σπένδιον ἐκεῖνα...

— Εἶνε σκυλλόψαρο ! εἶπε ἕνας ἐπιβάτης.

— Νὰ καὶ δεύτερο ; παρετήρησε κάποιος ναύτης.

— Κοιτάχτε καὶ κάτω πόσα ἐρχονται ! εἶπε μιὰ νεαρὴ κυρία διασκεδάζοντας μὲ τὴν ἐμφάνισίν της.

— Τὸ «Σαὶν Ντεν» συνοδεύεται ἀπὸ ὑποβρύχια ! ἀστεειώθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἀξιωματικούς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκιο. Τὰ ψάρια αὐτὰ μὲ τὸ κωνικὸ σῶμα ἔτρεχαν σάν τορπίλλες, ἀναπηδούσαν ἀπὸ τὰ κύματα, ἐβυθίζοντο κάτω ἀπὸ τὸ σκάφος, λαίμαργα, ἀκύνεραστα, τερατώδη.

— Τὰ σκυλλόψαρα, ἐξηκολοῦθησε ὁ νεωρὸς ἀξιωματικός, ἔχουν ὁσφρησι λαγωνικοῦ... Ἐχουμε ἕνα πρόβατο ποὺ φόρησε στὴ πλώρη. Τὸ μυρίστηκαν. Τώρα θὰ ἰδῇτε τί λαίμαργα ψάρια εἶνε.

Οἱ ἐπιβάτες ὅλοι μαζεύθηκαν γύρω στὴν κουλαστὴ. Τὸ πρόβατο ἄγδατο καὶ μὲ τὰ κέρατά του ἐκρηγνυθῆν ἀπὸ δυὸ ναῦτες, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐπέταξαν στὴ θάλασσα. Δὲν εἶχε ἀγγίξει καλὴ-καλὴ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κύματος καὶ δυὸ σκυλλόψαρα τὸ κοίταξε στὴ μέση ;

— Μισόφο ! ἔσχε μορμαῖα ! εἶπε ἕνας ἐπιβάτης.

— Μὰς ἀκολοῦθον πάντοτε, εἶπε ὁ ἀξιωματικός τοῦ πλοίου. Μήπως μυρίστηκανε κανένα ἀνθρώπινὸ μεζέ !

Ἐπλησίασα τὸν ἀξιωματικὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἐρώτησα ἂν κρίνεται, ὅπως ἔλεγε, τὰ ψάρια αὐτὰ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ προκατενοῦν τὸ θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου ταξιδεύοντος μὲ τὸ πλοῖο.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ! οἱ κατεργαροὶ αὐτοὶ ἔχουν θαυμάσιο μνημονικό ! Θυμοῦνται ὅτι ρίχνουμε τοὺς νεκροὺς στὴ θάλασσα !...

Ὅταν συνήντησα τὴ γυναίκα μου, βόηκα τὸ γιατρὸ στυμμένο ἐπάνω στὸ παιδάκι μας. Ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦταν ἀφοσιωμένη στὰ χαρακτηριστικά τοῦ μικροῦ μας ἀσθενοῦς.

— Ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες ἦταν ἕνα ἀγοράκι δυνατό, παχουλό, εἶχε ὄρεξι, ἔλεγε ἡ μητέρα του, δικαιολογημένη τρόπον τινά γιὰ τὴν ἀδυναμία τοῦ ταλαιπώρου καὶ παιδιοῦ. Καὶ τώρα... κοιτάχτε, γιατρέ...

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα ἐκλάψαμε... Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ βγήκαμε στὴ γέφυρα, συνέπεσε νὰ ἰδῶ ἕνα ναυτὴν ὁ ὁποῖος, ἀφροῦ ἐσκούπισε τὸ κατὰστροφῆμα, ἐπέταξε τὴν παλιά του σκούπα στὰ κύματα. Ἐνας ἄγιος μορφασμὸς τῶν σαγονίων τοῦ παραπλέοντος σκυλλόψαρου εὐχαρίστησε τὸν δωρητὴν.

Ἀνατριχιάζοντας σύγκορμα, ξαναγύρισα στὴ γυναίκα μου. Καὶ οἱ δυὸ, στυμμένοι στὸν ἀγωνιώδη μικρὸ μας ἄγγελον, ἀκούγαμε τὴ φωνίτσα του, ἀδυνατισμένη ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ περισσότερο ποὺ ἔσβηνε σὲ παράπονον, σὲ κλάμα...

Ἐξάφνα ἡ γυναίκα μου ἔπεσε μὲ λυγμούς στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ στὸ βατόρι !... Ὡ, θὰ εἶνε φοβερό... Ὅτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος τολμήσαμε ν' ἀνακοινώσουμε τὴ φρικτὴν ἀσέμνιν πού πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μας.

Πόσες ἡμέρες περάσαμε μὲ τὴν πῶ ἀπέλπιστικὴ ἀγωνία ποὺ ἐβασάνισε ποτὲ τὴν καρδιά δυὸ γονέων !...

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ βάσανα ὀκτὼ ἡμερῶν, ὁ μικρὸς μας κοιμήθηκε σάν πονύκι στὴν ἀγκαλιά μας. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα τῆς καμπίνας μας ἀνοίξε καὶ μπήκε ὁ γιατρός τοῦ πλοίου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρρωστο. Ἐκοίταξε τὸ σφυγμὸ του καὶ μὲ φωνὴ βαρεῖα εἶπε :

— Μὰ... δὲν ἀντιλήφθηκε ὅτι τὸ παιδάκι σας... ἀπέθανε !...

Ἡ γυναίκα μου καὶ ἐγώ, τρελλοὶ ἀπὸ τὴ λύπη μας, ὀρμήσαμε καὶ ἐσσεπάσαμε τὸ κορμιάκι τοῦ μικροῦ μάρτυρος. Καὶ μ' ἕνα στόμα εἶπαμε :

— Κοιμάται, γιατρέ...

Ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλανος. Τὸ μεγάλο περικοιτανεῖο σχίζει τὰ κύματα καὶ φέρνει τὸ παιδάκι μας στὴ Γαλλία...

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ βράδυ, ὁ κυβερνήτης τοῦ «Σαὶν Ντεν» μὲ προσκαλεῖ στὸ γραφεῖο του.

— Οἱ κανονισμοὶ μας, μοῦ λέει, ἀπαιτοῦν νὰ θάψουμε τοὺς νεκροὺς μας ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

Μὲ δισταγμὸ ἐρώτησα :

— Τί ἐννοεῖτε ;...

— Ἀπὸ τὸ πρωῒ... ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ μιὰν ἀόριστη χειρονομία...

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ἡ γυναίκα μου καὶ ἐγώ, νανουρίζοντας τὸ νεκρὸ παιδάκι μας μονομιμνῶμε :

— Κοιμήσου, ἀγαπημένε μας ! Κοιμήσου ! Ὅταν φανῇ ἡ Μασσαλία θὰ σὲ ξυπνήσουμε...

Γλυχοχαρίζε.

Τριγύρω στὸ πλοῖο χορεύουν τὰ σκυλλόψαρα.

Ὁ Κυβερνήτης, ὁ ἑπαρχος, οἱ ὑποπλοίαρχοι, οἱ ἐπιβάτες μᾶς περιεκόκλωναν ἀσπετεῖς. Ὁ γιατρός εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὸ παιδί μας.

Τὸ ἄρπαξε καὶ μονομιμνῶς τὸ τῦλιξε σ' ἕνα χοντρὸ σακί...

— Κυβερνήτη ! ἐφώνησα, γιὰ τὸ Θεό ! σ' ἐξορκίζω, μὴ τὸ κύνῃς αὐτὸ τὸ ἐγκλημα !

Ἡ γυναίκα μου, τρελλὴ ἀπὸ ἀπελπισία, εἶχε ὀρμήσει κατὰ τοῦ γιατροῦ, ἐνῶ οἱ ναῦτες ἄρπαζαν τὸ ἀγοράκι μας σάν δέμα καὶ τὸ πήγανε μακριά μας γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὸ πάρουμε.

Δὲν πέθανε, κοιμάται ! σὰς ὀρκίζομαστε !...

Τὰ σκυλλόψαρα τρέχαν τόσο γρήγορα καὶ μὲ τόση λύσσα ὥστε ἡ θάλασσα γύρω ἀπὸ τὸ πλοῖο ἀσπρίζε ἀπὸ τοὺς ἀφρούς. Ἐστριφογύριζαν, ἐσπινῶντο ψηλά, ἐπιδούσαν καὶ ἐβυθίζοντο στὴ θάλασσα δείχνοντας τίς ἀσπερὲς τοὺς κοιλίες, τὰ τερατώδη τοὺς σῶματα...

Γιὰ τελευταία φορὰ, κυβερνήτη, σκεφθῆτε ! εἶπα. Οἱ ναυτικοὶ κανονισμοὶ σὰς ἐπιβάλλουν γιὰ τέσσερες μόνον ὥρες μιὰ ἀτιμία γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ μετανοήσετε.

Θέλωμε τέσσερες ὥρες μόνο γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ξηρὰ, ἔλεγε ἡ γυναίκα μου κλαίγοντας ! Γιὰ τόσο λίγο, μὴ μᾶς δώσετε τόση λύπη, σπλαχνισθῆτε μας !

Καὶ γονατισμένη φιλοῦσε τὰ πόδια του.

— Νὰ τελειώνουμε ! εἶπε ὁ Κυβερνήτης.

Μὲ τὸ δαχτυλὸ ἐδίει τὴ θάλασσα, ὅπου ἐλυσσοῦσαν τὰ σκυλλόψαρα καὶ τὸ παιδάκι μας, τὸ ἀκριβὸν μᾶς, ἐπετάχτηκε μέσα, ἐκοιμητιάστηκε, κατεπαγώθηκε !

Μὲ τὰ μάτια τοῦτα, ὀρθάνοχα, εἶδα τὴ φοικαλέα, τὴν ἀλησμόνητην σελήνη...

Τότε ἐτράβηξα τὸ πιστόλι μου καὶ σκότωσα τὸν Κυβερνήτη. Διὰ σέ με τώρα, κυρίε Συνταγματάρχα ! > Σαρλ Ζενιὼ